

žalobce, požadovati náhradu nákladů spojených s plněním této povinnosti od toho, jehož zaviněním jeho syn byl na svém zdraví poškozen a jenž proto poškozenému ručí za způsobenou škodu. Nezáleží také na tom, že jde o náklad, jenž nezáleží výhradně v penězích, a nelze proto přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že žaloba, pokud se domáhá zaplacení »bolestného« 2000 Kč není opodstatněná, poněvadž prý jde o immaterielní škodu. Nelzeť pochybovati, že žalobce, kdyby byl zjednal třetí osobu k provedení transfuse, byl by jí musil nahraditi nejen ušlý výdělek, nýbrž i zvláštní odměnu za to, že se ve prospěch jeho poškozeného syna podrobila transfusi krve, jež byla pro ni spojena nejen se ztrátou výdělku po určité době, nýbrž i s jistým nebezpečenstvím pro její zdraví a případným jeho poškozením, dále, že žalobce v tomto případě byl by býval zajisté oprávněn, požadovati od žalované náhradu nákladů vzešlých mu odměnou takto zjednané osoby. Není však rozdílu, zda žalobce učinil uplatňovaný náklad zaplacením třetí osoby, či osobní činností. Neodpovídalo by intencím zákonodárce, kdyby se lpělo na doslovu zákona a nepřihlíželo se k jeho smyslu a rozumu. Nutno proto podle § 7 obč. zák. i v souzeném případě použití § 1042 obč. zák. S těchto hledisek jest posuzovati i uplatňovaný nárok na náhradu výloh za žalobcovy cesty do města, pokud byly vykonány za účelem provedení transfuse, pokud však byly vykonány z důvodu obstarávání pohřbu, jde i tu o náklad, za který by žalovaná podle § 1327 obč. zák. ručila a jehož náhrady lze se proto domáhati podle § 1042 obč. zák.

Čís. 9880.

V tom, že zaměstnavatel opomenul včasnou přihlášku zaměstnance k pensijnímu pojištění, tkví jeho výhradné zavinění, zavazující ho k náhradě škody z tohoto opomenutí.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv II 485/29.)

Manžel žalobkyně byl zaměstnán u žalované firmy v době od 20. března 1920 do 31. března 1926, kdy byl propuštěn. Dne 4. dubna 1928 manžel žalobkyně zemřel, zanechav po sobě syna. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované firmě vdovského důchodu, jenž prý jí ušel tím, že její manžel nebyl žalovanou firmou včas přihlášen k pensijnímu pojištění. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle zjištění prvního soudu, jež převzal také soud odvolací, dospěly nižší soudy k správnému závěru, že činnost manžela žalobkyně Josefa P-a u žalované firmy byla hned od počátku rázu převážně duševního. Důsledkem toho byl Josef P. již ode dne 20. března 1920 podroben pensijnímu pojištění ve smyslu § 1 čís. 3 cís. nařízení ze dne 25. června

1914, čís. 138 ř. zák. a ode dne 1. července 1920 ve smyslu § 1 (2) a) zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. Josef P. byl u žalované firmy zaměstnán do 31. března 1926 a, kdyby ho tedy byla žalovaná k pensijnímu pojištění přihlásila, jak to bylo její zákonnou povinností, do čtrnácti dnů po nastoupení služby, byla by celková započítatelná doba čekací převýšila šedesát příspěvkových měsíců, i když se nehledí k době od 30. září 1924 do 31. března 1925, po kterou byl Josef P. nemocen, pokud se týče k době od 1. října 1924 do 19. března 1925, po kterou nebyl u pensijního ústavu hlášen. Včasnou přihláškou byl by býval žalobkyni zabezpečen nárok na vdovský důchod a na pohřebné aspoň v té výši, v níž byly žalobkyni nižšími soudy přiznány. Žalovaná přihlásila však Josefa P-a teprve dnem 29. března 1922, čímž porušila povinnost, kterou zákon ukládá zásadně zaměstnavateli (§ 73 (3) cís. nař. čís. 138/14 i zákona čís. 89/20). V opomenutí včasné přihlášky tkví její výhradné zavinění, které ji zavazuje k náhradě škody z tohoto opomenutí. O spoluzavinění Josefa P-a nebo žalobkyně nemůže být řeči, neboť zákon neukládá přihlašovací povinnost zaměstnancům (srv. též rozh. čís. 6711 a 8286 sb. n. s.). Pokud dovolatelka spatřuje zavinění Josefa P-a v tom, že se proti výroku rozhodčího soudu nebránil, majíc tu patrně na zřeteli nálezev rozhodčího soudu pro pensijní pojištění v Brně ze dne 20. prosince 1927, nemá to ve sporu významu, ana dovolatelka neuvádí, jakými prostředky se měl Josef P. proti tomu nálezu brániti (srv. § 76 (5) zák. čís. 89/20), a nedoličuje, že tak mohl učiniti s úspěchem.

Čís. 9881.

Má-li býti pozůstalost projednána podle předpisů práva platného na Slovensku, jest i právní pojem pozůstalosti jako takové co do procesní způsobilosti posuzovati s hlediska hmotněprávních zásad tohoto práva.

Podle práva platného na Slovensku není pozůstalost osobností, jež může samostatně vcházeti v platné závazky, a není způsobilou, by jako strana samostatně na soudě jednala. Jde o nedostatek procesní způsobilosti, jež nemůže býti na příkaz soudu odklizen.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv II 33/30.)

Žaloba pozůstalosti po Heřmanu D-ovi o nepřipustnost exekuce byla oběma nižšími soudy zamítnuta.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Pozůstalost po Heřmanu D-ovi, obchodníku v Žilině, který zemřel dne 17. června 1928 ve Vídni, podala u prvního soudu (na Moravě) žalobu proti žalovanému o nepřipustnost exekuce. Podle obsahu pozů-